

Патријарх Порфирије: Онако како верујемо тако ћемо и живети

Беседа Његове Светости Патријарха српског г. Порфирија одржана 19. децембра 2024. године на светој Литургији у цркви Светог Николаја у Ријеци

У име Оца и Сина и Светог Духа. Браћо и сестре, човек је биће вере. Нема тог човека који у себи нема семе вере и нема тог човека који не верује. Уосталом, о томе да је човек биће вере, поред нашег искуства, искуства Цркве, сведочи и модерна наука која тврди да је човек *homo religiosus*, тј. да је човек религијско биће. То значи да човек није створен да буде сам, да буде појединачан. Могли бисмо чак рећи да појединачан човек, усамљен човек, сам човек није жив, јер вера подразумева општење, подразумева заједницу, подразумева другог, подразумева поверење у тог другог и живот у јединству са њим. Подразумева да мој живот и твој живот зависе од тог другог.

Управо због тога што је вера печат који нас чини да јесмо живи људи, од начина на који верујемо зависи и наш живот или, боље рећи, од Онога у кога верујемо зависи наш живот. Просто речено, каква нам је вера, такав нам је и

живот. Ми, православни хришћани, верујемо у нешто. Ми не верујемо у неког безличног бога, у неку силу која је створила свет и управља светом. Ми верујемо у Свету Тројицу; у Оца и Сина и Светог Духа. Верујемо у Јединородног, у Оваплоћеног Сина Божјег, у Исуса Христа, који је постао један од нас да бисмо ми могли бити оно што је и Он. Дакле, верујемо у личног Бога који нас је створио по својој слици и прилици. Створио нас је, дакле, да не будемо сами. Створио нас је, не да бисмо дошли у овај свет, прошли и претворили се у небиће, него нас је створио као свој инструмент за вечни живот, с обзиром на то да верујемо у Исуса Христа, у Његово Јеванђеље, у Његове речи. Наш живот показује, пројављује и потврђује ту и такву нашу веру. Другим речима, вера наша је уобличила оно што ми као православни Срби и хришћани јесмо од Светог Саве па до наших дана, а даће Бог да тако буде до краја света и века.

Јеванђеље Христово јесте закон, јесте правило, јесте критеријум који је обликовао оно што ми јесмо као хришћани. То конкретно у пракси значи да је реч Христова за нас закон кроз који меримо све и проверавамо да ли је истинито. Јер, ако неко каже да циљ оправдава средство, ми ћемо, на пример, тај принцип и то правило узети пред себе и проверити га Јеванђељем, у којем стоји: „Љуби ближњег свог као самог себе“. Наравно, пре тога, љуби Господа свог читавим својим бићем. Тада ћемо видети да овај принцип, који каже да циљ оправдава средство, не може да издржи проверу, нашег хришћанског принципа „Љуби ближњег свог као самог себе“. Зашто? Зато што добро јесте добро само онда када се чини на исправан и добар начин, на начин који нам описује Јеванђеље Христово, на начин на који нас упућује реч Христова. „Љуби ближњег свог као самог себе“ не значи да је ближњи наш само онај који је поред нас, који припада само нашем народу и верује на исти начин на који ми верујемо, јер, већ спомену смо, да је Бог створио сваког од нас по слици и прилици својој и да је Син Божји Христос, Господ наш, дошао ради спасења читавог света и сваког човека. Сви људи су иконе Божје и деца Божја. Ако смо и ми дете Божје, син Божји и кћер Божја, онда је и сваки човек наш брат и свака жена наша сестра, независно од тога како он или она нас виде или посматрају.

Ако ми хоћемо да будемо истинска деца Божја у загрљају Божјем, у Његовом наручју, у Његовој радости, лепоти, доброти и истини, позвани смо да да живимо на начин на који нас Он позива, а то, наравно, није нимало лако. То је крст, браћо и сестре! Није једноставно ако те неко попреко гледа или ако ти упути неку ружну реч да му се ти осмехујеш и да га помилујеш. Није једноставно, али једини пут да ми будемо радосни, да будемо испуњени

лепотом, да будемо истинити јесте да га загрлимо. О томе на много места говори Свети апостол Павле. О томе много говоре и речи које смо чули данас у Јеванђељу, а које се називају Блаженства. Када вас гоне, када вас презиру, када сте милостиви, када се жртвујете и када сте распети, онда сте благословени, онда сте блажени. Међутим, не увек и не у сваком случају, него само ако је то у име Христово, тј. ако је утемељено у вери у Христа и ако је наш крст део крста Христовог, јер у крсту Христовом јесте сила победе и сила Васкрсења. У Њему, у Христу, јесте победа, лепота и истина.

Дакле, данас када славимо Светог Николаја Мирликијског Чудотворца, ми славимо светитеља Божјег, али славимо и његову врлину на коју хоћемо да се угледамо и молимо се Богу да је имамо и ми. По свему је био свет, али оно у чему се истицао била је истинска и права вера. Била му је важна вера. Он је један од епископа из IV века који је учествовао на једном великом Сабору, скупу свих епископа из читавог хришћанског света. Тамо су постојали неки који нису исповедала Христа у складу са вером апостола, у складу са вером Цркве, а Свети Николај није био, у овом случају, као неки други епископи, није могао да се носи вербално са овим који је погрешно учио и немајући друго средство, а хотећи да покаже овоме који није имао веру апостолску и веру Цркве да није у праву, Свети Николај му је ударио шамар. Наравно то није био шамар гнева, није био, не дај Боже, шамар мржње. То је био шамар који је позивао на преумљење и на покајање онога који је погрешно учио. То је био шамар љубави и молитве за онога који погрешно учио. Дакле, онако како верујемо тако ћемо и живети. Ми православни хришћани верујемо речи Христовој, верујемо Његовом Јеванђељу, верујемо Њему, верујемо да је сваки човек наш ближњи. Зато смо и данас сабрани овде. Нека да Бог да се увек сабирамо у добру, у врлини, у међусобном разумевању, у разумевању да смо једни другима потребни, да не можемо сами, да нисмо потпуни без другог и без ближњег, да успостављајући кроз Христа на светој Литургији јединство и заједницу међу собом ту поруку јединства, заједнице, љубави и вере у Христа ширимо изван себе како бисмо све људе овог света, а најпре оне са којима живимо, видели као своју браћу, као иконе Божје, као неопходност без које ми не постојимо.

Честитајући вама свима данас славу у име свих епископа, поздрављам пријатеља и брата, Надбискупа и Митрополита ријечног господина Узинића, уз захвалност на све оно што чини на путу речи Божје која подразумева пут и ход заједно кроз разумевање и кроз подршку путу ка јединству, ка испуњавању речи Христове да сви једно буду. Наравно, поздрављамо и представнике Конзулата, браћу свештенике и нашег брата и сатрудника г.

Милорада Пуповца. Срећна слава и нашем владици Герасиму. Нека Господ све благослови! На много година!

spc.rs